

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Grönings livsvej som helbreder, humanist og idealist
7. del

Neues Europa, 1.12.1959

Fjerndiagnoser og fjernhelbredelser

Det var den samme læge, der et halvt år efter, da jeg tilfældigt traf ham igen, forsikrede mig, at det stadig gik hans patient udmærket. Han kontrollerede hende stadig, og rettede sig derved efter råd, som Gröning selv havde givet ham. For øvrigt havde han, ved et besøg hos Gröning, været til stede ved en begivenhed, som havde rystet ham: en fjerndiagnose og en fjernhelbredelse.

Det drejede sig om en hovedrepræsentants hustru, som kom til Gröning og bad om helbredelse for sin mand, der på denne tid opholdt sig på et sanatorium i Schweiz.

Gröning overførte mandens sygdom på en kvindelig hjælper, der befandt sig hos ham, og var indforstået med sygdommens overførsel. Hjælperen beskrev den syges tilstand med en præcision, som hverken den syge selv eller dennes læge nogen sinde havde fortalt hustruen. "Jeg var", fortalte lægen, "påvirket af beskrivelsens klarhed og pålidelighed, for heller ikke "mediet" havde nogen som helst medicinsk kendskab eller erfaringer. Alligevel blev symptomerne og bivirkningerne præcist beskrevet.

Gröning lovede straks at indlede helbredelsen. En time senere fulgte jeg selv damen til en telefon, og skaffede på hendes ønske selv forbindelsen til hendes ægtefælle. Endnu før hun kunne sige til sin mand, at hun allerede havde sat sig i forbindelse med Gröning, meddelte han hende glad, at han ikke i mange måneder havde følt sig så veltilpas, som for omkring en time siden. Også hans læge var forbavset over den pludselige forbedring af hans tilstand. Hvis det fortsatte sådan, kunne han om fire uger være hjemme og arbejde igen. Frem for alt var lammelserne i det venstre ben som blæst væk. Vejen til telefonen havde han, for første gang i måneder, kunnet tilbagelægge uden stok".

Sådanne fjerndiagnoser var ingen sjældenhed hos Gröning. Men hvad der er det mest forbavsende ved dem, er vel nok, at fjerndiagnoser ikke hører til den normale lægelige praksis, og ifølge dette i hvert fald ville være fritaget for et forbud. Hvilket også måtte gælde for

Fjernhelbredelserne

Sådanne fjernhelbredelser skete gennem Gröning i mange hundrede, om ikke i tusindvis af gange. Frem for alt siden hans offentlige optræden den 9. september 1949.

Den 29., 30. og 31. august 1949, skete der talrige sådanne mirakuløse helbredelser foran Traberhof, altså endnu før Gröning selv var til stede der. Disse var altså tilfælde, som Gröning intet selv vidste noget om, som alene blev fremkaldt gennem den indre forbundenhed med ham.

Fjernhelbredelserne, som Gröning bevidst gennemførte, skete under hans virksomhed i tusindvis. Berømt blev den, som Gröning indledte fra Bad Wiessee, og gennemførte i Brasilien, tusinder af mil borte. Denne fulgte på grund af en fjerndiagnose, og bønner om helbredelse gennem den syges hustru, som netop opholdt sig i Tyskland, og personligt opsøgte Gröning. I modsætning til de anonyme helbredelser på Traberhof, hvor Gröning hverken havde set eller nogen sinde hørt om patienterne, havde Gröning, i hvert fald her, aldrig haft patienten i nærheden af sig. Alligevel skaffede han sig en fjerndiagnose om hans tilstand, og sendte ham individuelt fjernvirkende sin helbredende kraft.

En tredje slags helbredende virkning i det fjerne, er de tilfælde, hvor Gröning ikke fik den syge at se, ja tilmed hverken kendte noget til den syges eksistens eller arten af hans sygdom, men hvor fjernhelbredelsen alligevel skete, fordi patienten selv, så at sige "aftappede" Grönings helbredende strøm, og førte den til sig.

Spurgte man Gröning, hvordan han forklarede sig disse forekomster, som dog var højst vidunderlige, svarede han vel med den sætning, som han skrev under sit billede i en bog, som ligger foran os: "Der er meget som ikke kan forklares, men intet, der ikke kan ske".

Også i denne sætning afspejles Grönings tillid til Gud. For ham var der intet, han anså for at være umuligt for Gud! Gennemforsker man Grönings skriftlige efterladenskaber, kunne man sammensætte en hel bog med sådanne aforismer, med korte bønner og mantras, som var en trøst til mange lidende mennesker, hvad enten det var lidelser af fysisk eller sjælelig natur.

Grönings livsideal

Efter hvilke principper levede en mand som Gröning? Hvad var hans livsideal?

Han har selv gang på gang udtalt sin livsførings tre principper: Retskaffenhed, arbejde, tro!

Et "retskaffent, virksomt og kristent liv", var det, han stræbte efter, hvad enhver skulle stræbe efter. "Jeg vil vide Dem alle gode og troende!" råbte han engang foran tusinder af mennesker. Eller: den der siger, at han tror på en Vorherre, må også som menneske leve i overensstemmelse med det, må være et forbillede og vise, at han er et godt menneske". De må bevise, at De er et menneske, som tror på Gud.

Den, der kun ser Gröning som "helbreder", ser kun en del af ham. Den, som kun holder sig til beskrivelserne af de "sensationelle" helbredende resultater, betragter ham kun meget overfladisk, som en illustreret avis.

Hvad Gröning virkelig var, er sagt med få ord, men som betyder meget, ja alt, hvad et menneske blot kan være her på jorden: en, der tog sin kristendom alvorligt, og anstrengte sig for aktivt at leve den!

Gröning: Budbringer og forkynner

"I dag er det vel sådan, at ni tiendedele af alle mennesker, på en eller anden måde, er bundet til det onde. Jeg må vende alt om. Jeg må forsøge og gøre alt, for at rive dem løs fra det onde, så til sidst vel ni tiendedele er gode!"

Sådan forkyndte Gröning Gud, og sådan vidnede han om ham til menneskene. Hans helbredelser var kun et udslag af hans tro, hans vilje var arbejdet for Gud på menneskene. Kun den, der i denne betydning forstår Gröning og hans personlighed i hele sin udstrækning, forstår ham helt.

Når Gröning blev så miskendt af bestemte kredse, var det ikke mindst, fordi han af sine samtidige blev fremstillet for ensidigt som mirakuløs helbreder. Når dette tegn på hans menneskekærlighed trådte frem i det ydre, blev den synlig for massen, men undertrykte også hans egentlige væsen: den kristne, budbringeren og forkynneren! Denne side, denne kerne i hans liv, blev hidtil kun kendt af få, alt for få.

Vi vover i dag at sige, at Gröning aldrig helbredte en "sygdom". Han helbredte altid mennesket, hele mennesket! Og han helbredte ham, som ordet "helbredelse" i egentlige og virkelige forstand skal opfattes, det er: han forsøgte at "helliggøre" ham.

"Jeg må (hos den syge) bringe liv i det, som (i ham) allerede længe har været dødt. Det kan ikke altid straks mærkes, at der er flyttet et nyt liv ind i ham. Ofte må nogen vente længe. Men så sker det ganske pludseligt. Hvis han ikke i mellemtiden lader sig fængsle af det onde igen, af tvivlens og vantroens ånd".

"Lad det gode leve, og forlad det onde", anbefalede Gröning en syg, om hvem han senere sagde: "Han er ikke god! Jeg føler det". Og ofte også ved andre lejligheder, ja foran en stor tilhørerkreds, følte Gröning det gode og det onde, som trådte ham i møde, eller foran ham og om ham lå i strid med hinanden.

Godt og ondt, Gud og Satan, var for Gröning hyppigt anvendte, men af den grund slet ikke primitivt opfattede forskelle. Når han regnede Gud for "god", så forstod han ham som den "godgørende", hvem han som menneske, ved egen godhed og menneskekærlighed, forsøgte at komme nærmere. "De er god, Gröning!" sagde en mand til ham, der ikke stod på hans side, efter en længere samtale. "De tager fejl!", svarede Gröning ham. "Jeg er ikke god. Jeg forsøger kun at efterleve Guds godhed".

Trods als var Gröning ingen fanatiker: Han respekterede enhver tro, og spurgte aldrig, hvilken trosretning en hjælpsøgende tilhørte. Grönings medlidenhed strømmede til den, der fornægtede Gud, og han kæmpede for at føre ham tilbage til troen, uden hvilken han også regnede en helbredelse af ateister for meget vanskelig. Alligevel viste han heller ikke de vantro fra sig. Han havde ingen ret til at dømme, eller overhovedet til at fordømme.

Fortsættelse følger

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 1.12.1959, S. 5